

WRITER'S CAMP 2011

Tak for tre inspirerende dage og tillykke med de flotte tekster!

Indhold

Amalie Werenskiold

- *Purløgssuppe*
- *Mysteriet om den mærkelige firkant-cirkel sten og blæksprutten Steve*

Josefine Overbye

- *Digt*
- *Historien om blodet der flød*

Mathias Caspersen

- *Historie*

Caroline Nielsen

- *Digte*
- *Løvlingen*

Rose Bach Christiansen

- *Zenive*

Alva Hamed Godiksen

- **Husets hemmelighed**

Purløgs suppe

Pastinakken har også følelser.

Pastinakken punger altid glædeligt ud til fordel, for papayaernes, påfunds pygmæ.

Pastinakken er den bedste men mest undervurderede af alle rodfrugter

Pastinakken skal børstes grundigt før du forsigtigt skærer den op

Pastinakken puster altid til din purløgs suppe

så du ikke brænder din pinkfarvede tunge

Pastinakken behøver respekt.

Pastinakken behøver kærlighed.

pastinakken har også følelser.

-Amalie Werenskiold 12 år

Mysteriet om den mærkelige firkant-cirke sten og blæksprutten Steve

-af Amalie Werenskiold 12 år

Det var en varm sommerdag og Josephine gik ned til stranden. Hun tog skoene af og soppede i vandkanten.

Hun sparkede ud efter bølgerne og pludselig stødte hendes fod mod noget hårdt.

Hun kiggede ned for at se hvad det var. Det var en perfekt, firkantet, rød sten.

Josephine kiggede rundt, men hun var alene på stranden.

"mærkeligt" mumlede hun til sig selv. "for to minutter siden var her fyldt med mennesker."

Men da hun ville samle den op mærkede hun ikke en firkantet sten. Hvad hun kunne mærke var en fuldstændig rund sten. Det gav jo overhovedet ikke mening!

Hun vendte stenen i hånden. Hvad hun mærkede var en rund sten på størrelse med en tennisbold.

Men hvad hun så var en firkant på størrelse med en fodbold!..en firkantet fodbold.

En af hendes sanser snød hende. Hvordan? Hvad? Jamen.

Pludselig lagde hun mærke til en lille blæksprutte som sad på stenen. Den var lilla med små gule prikker.

Det var den mindste blæksprutte hun nogensinde havde set. Rent faktisk var det den eneste blæksprutte hun nogensinde havde set. Hun valgte at kalde den Steve. Forresten havde den tre arme.

"tre arme?" sagde Josephine undrende.

Hun tog fat om dens hoved med to fingre og trak den af. Hun kunne ikke lade være med at grine over den lille svup lyd der kom da den gav slip. Hun tog den helt op til øjnene så hun kunne se nærmere på den.

Den så virkelig vred ud.

"undskyld" sagde Josephine. Blæksprutten skulede til hende. Pludselig begyndte den at svinge med sine tre arme. " hvad har du gang i?" spurgte hun. Hvad havde hun egentlig selv gang i?

"Ja det kunne du lide at vide hva'?" spruttede Steve.

Josephine blev så forskrækket at hun kom til at give slip på blæksprutten.

Men i stedet for at falde til jorden, som hun troede den ville, begyndte den langsomt at flyve til vejrs.

De tre ben begyndte at roterer hurtigere og hurtigere.

"hvor skal du hen?" råbte hun efter den. Blæksprutten Steve var højt oppe nu, men hun kunne lige nå at høre den sige: " mod det uendelige univers!"

Hun satte sig ned i en yderst komfortabel (som bedstemor ville have sagt det) lænestol som helt tilfældigt stod lige bag hende. Hun havde altid undret sig over hvorfor folk i bøger, aldrig syntes at mærkelige ting var helt så mærkelige som de burde syntes.

Hun lænede sig tilbage i stolen og satte sig godt til rette. Hun lukkede øjnene og forestillede sig hvor Steve mon var fløjet hen:

Der sidder 15 blæksprutter nede på havets bund og øver til deres store koncert næste lørdag.

Det er det fineste spruttekor i dette århundrede, ifølge anmelderne.

Hvis vi så lige flytter os præcis fire kilometer opad, kommer vi til havets overflade. Der flyder en mand klædt i laser rundt på et stykke træ, højst sandsynligt fra et skibsvrag. Hvis han kiggede opad i dette sekund ville han, hvis han kiggede godt efter, se en lille blæksprutte komme flyvende, med tre roterende ben.

Steve.

"jamen, hej med dig Steve"

Nu har vi så flyttet os et par 10 meter op i luften.

Den lille blæksprutte kiggede forvirret rundt "hvem der?"

"Det er mig. Fortælleren!" sagde stemmen som egentlig ikke havde nogen bestemt lyd.

Stemmen blev ved: "Hvor skal du hen Steve? Stopper du ikke et øjeblik Steve? Hvorfor har du kun tre ben Steve?"

Den lille blæksprutte kiggede over alt, men kunne intet se ud over havet, himlen, og en deprimeret måde. Han begyndte at flyve hurtigere. Hvilket egentlig så virkelig komisk ud.

"Hvorfor svare du ikke? Kan du ikke lide mig?" beklagede stemmen. Steve sukede og sagde: " det rager ikke dig, nej, for så falder jeg ned, det vil jeg undlade at svare på og nej jeg kan ikke lide dig"

"ok, hr. se-mig-jeg-er-muggen"

"du er virkelig irriterende"

"jeg øver mig også meget..hey, forresten hørte du at.." mere nåede fortælleren ikke at sige for lige pludselig var Steve væk. Han var stoppet med at roterer med sine ben som en tosse, og derfor faldt han lige nu nedad mod det store røde hav. Helt seriøst, havet var faktisk rødt.

Da han ramte overfladen skabte han en mindre flodbølge.

Under vandet var der virkelig smukt. Enhver ville have svært ved at modstå fristelsen til at hoppe rundt og synge, af bar glæde. Sandbunden var rød nogle steder, gul nogle andre. sandet så endda ud til at skifte farve hele tiden. Der var store skove af søgræs, hvor alle de små fisk holdt til. En kæmpe stor hval svømmede forbi og lavede rod i alle de sten der var stablet i bunker ved siden af hinanden.

I en af bunkerne var der røde, firkantede sten. Det var den bunke Steve landede i.

Han bandede højlydt da han, med besvær kravlede ud fra bunken

uheldigvis sad en af hans sugeskopper fast til hjørnet af en af de røde sten.

Han træk så hårdt han kunne, for at komme fri, men intet hjælp. I samme øjeblik kom den store hval svømmende, åbnede sit store gab og åd alle stenene inkl. Steve.

Hvalen svømmede i næsten to timer inden den stoppede.

"hvordan kunne det ske igen?!" mumlede Steve

"du skulle have blevet sammen med mig" sagde stemmen.

"åh nej.." sukkede den lille blæksprutte.

Josephine åbnede øjnene. Hun syntes hun kunne se en hval i det fjerne. Pudsigt.

Hun besluttede sig for at undersøge den mærkelig sten lidt nærmere. Hun smed den så langt hun kunne, hun prøvede at stå på den, hvilket var nærmest umuligt, da det er svært at stå på noget rundt.

Hun prøvede at begrave den i sand, men intet skete.

"gad vide om den kan trille" sagde hun til sig selv.

"hvad kan trille?" en dreng på hendes alder stod med en cykel og stirrede på hende.

Da hun ikke svarede spurgte han igen: "hvad kan trille?"

"ikke noget" sagde Josephine. Han lod ikke til at være tilfreds med det svar.

"hvor er alle henne?"

"det ved jeg ikke" mumlede hun. Kunne han ikke bare gå? Hun vidste ikke helt hvorfor, men stenen skulle holdes hemmelig.

"hvad hedder du?" spurgte han.

"du spørger meget"

Han trak på skuldrene

"kan du ikke bare gå?" vrissede Josephine.

"ok, frøken se-mig-jeg-er-muggen"

Hun stirrede på ham. "hvorfor sagde du det?"

"øhm..det ved jeg ikke" han rødmede.

Hun rejste sig, rakte hånden frem og sagde: "jeg hedder Josephine"

Han kiggede bare på hendes hånd. "åh ja..jeg hedder Alex"

"dav Alex" sagde hun og gik tilbage til stenen. Han fulgte efter.

Hun tog stenen op og smed den ud i havet. Det så ud som om den opløstes. Hun vendte sig om mod drengen. Hun smilede.

"du er sær" sagde han

"jeps" svarede hun "vil du med hjem til mig? Min mor bager kage"

han kiggede lidt på hende. Han trak på skuldrende "ja ja"

De begyndte at gå op ad bakken.

"har du set Steve forresten?" spurgte Josephine

"Steve? Steve hvem?"

Writers Camp Digt

-By Josefine

Det regner fra din kind

Det blæser i dine øjne

Mørkets månesyge skikkelser

Tømmer dig for mod

Torden i deres sind

Lever i skyggen af mine fejl

Rosens mørke sider

Og kragens lyse

At drømme er bare en anden måde at flyve

- Af Josefine Overbye

Josefine Overbye

Historien om blodet der flød

Jeg susede igennem skoven. Selvom at solen varmede, så kunne jeg ikke mærke det.

Jeg havde ikke brug for varme. Solen var min værste fjende. Ild var min værste fjende.

Blodets specielle duft ramte mig, og jeg blev som fortryllet.

Jeg var som fortryllet. Blod fra mennesker var så meget mere tiltrækkende end dyrs. Jeg syntes at blod fra dyr var direkte ulækkert.

Hvis jeg kunne svede længere, ville jeg gøre det... Men det gjorde jeg ikke.

En af de få gode ting ved at være vampyr.

Nårh ja, også også den detalje at man så snart man var blevet forvandlet, forblev evig ung, og så 100 gange bedre ud.

Jeg tænkte "store tanker", da det gik op for mig at jeg var løbet forbi mit bytte. Jeg snerrede. Jeg fløj nærmest tilbage, og fik fat i den uheldige vandrer. Blodet sivede fra mine tænder. Og ned på min nye trøje. Som jeg næsten ikke stjal.

Ok, måske slog jeg alle i butikken ned, men det var en ligegyldig detalje nu...

Jeg glemte helt at nævne at min navn er Shadow. Ja... Man skulle tro jeg var skabt til at være vampyr.

Et smil bredte sig på mine læber. Jeg fik fært af Syia. Syia var min bedsteveninde.

Vi havde kendt hinanden før vi blev vampyrer, og trods en lidt farlig kamp da vi blev forvandlet, så holder vores venskab stadig. Og bedre end før. Jeg løb næsten ind i hende. Hun grinede tørt.

Jeg var den mest klodsede vampyr på denne jord. Men hun var ligeglad. Hun hoppede elegant over mig, og landede ligeså elegant på fødderne.

Hun var smuk. Selvom jeg vidste det ikke passede, så syntes jeg hun var smukkere end mig.

Vi løb om kap tilbage til skolen. Nårh ja! Endnu en ting jeg glemte at nævne. Jeg går på Skygge Skolen.

Den er hugget ind i... Tja... Et bjerg? Et stort bjerg! Uudforsket af mennesker. Da jeg kun var 14, så var jeg ikke færdig med skolen.

Men da jeg blev vampyr, så blev jeg klogere. Men der var noget mindre nice. Jeg var jo fastfrosset som 14 årig.

Så folk ville stadig tro, at jeg ikke var klar til at starte min egen klan. Men jeg var færdig med skolen om 50 år. Jeg var i en alder som ingen ville tro ...

Jeg var 235 år. Sååh. Jeg følte mig ellers klar.

Jeg blev revet ud af mit flashback, da nogle bløde læber ramte min mund. Det var Lyle. Jeg smilede, og skubbede ham blidt væk. Lyle havde jeg mødt på Skygge Skolen. Han kiggede intenst på mig, og smilede med sine perfekte smilehuller. Jeg blev helt blød i knæene, selvom jeg vidste det var umuligt.

En vampyr var hård som granit.

Og igen distraheret. Engang tog jeg det som en fornærmelse når nogle kaldte mig distræt, men nu kunne jeg godt se hvad de mente. Jeg grinede tørt. Lyle og Syia kiggede mærkeligt på mig, for de kunne jo ikke tankelæse.

Det var kun mig der kunne det. Og derfor var det svært at hade mig. Og farligt. Man kunne heller ikke have hemmeligheder for mig. Kun hvis jeg gav dem lov.

Og det gjorde jeg sjælenet. Selvom de ikke kunne tankelæse, kendte de mig så godt, at det næsten virkede mere effektivt. Ok, sagde jeg til mig selv, ikke få et flashback mere.

Lyle og Syia grinede, og himlede med øjnene. De vidste godt at det var lidt umuligt, så Lyle kyssede mig på panden, også forsvandt han sammen med Syia.

Normalt ville jeg være misundelig og sur over at en pige gik så tæt med Lyle, men vi var en klub.

Vi var hinandens bedste venner. Så det gjorde ikke noget. Og jeg kunne jo også læse i deres tanker, at de ikke havde den slags følelser for hinanden.

Og endnu et flashback ...

Da jeg ikke var blevet vampyr endnu, var der en dreng jeg var vanvittigt forelsket i.

Jeg blev så rasende hvergang han gik sammen med en anden pige. Han var den mest populære, (Og også den lækreste) på hele skolen.

Så mine raseri anfald skete tit.

Men Lyle ville aldrig gøre sådan noget. Og lige endnu en ting den glemsomme vampyr glemte at nævne. Mig og Lyle var forlovede. Hvergang den tanke strejfede mig, følte jeg et adrenalinsus i min krop.

Mennesker ville sige i deres årer ... Jeg havde jo ingen årer, sååå ...

Da jeg kom til at tænke på blod, fik jeg den der brændende fornemmelse i min hals igen.

Åh nej! Også ringede det ind.

Typisk. Og vi har kun jagttræning om tirsdagen! I jagttræning fik vi altid en lille godbid efter timen. Sidste gang havde jeg fået det lækreste lille spædbarn. Det varme blod, blandet med modermælken, fik mig til at ryste. Hvis jeg stadig var et menneske ville jeg dø af synet af en vampyr der dræbte barnet og moderen.

Men jeg ville jo ikke nå at se vampyren, for vi var for hurtige.

Nå. Men jeg luntede ind til timen, hvor vi skulle høre om hvordan man dræbte diskret.

Og selvom nogle af de friske drenge spurgte om vi måtte prøve metoden, fik vi ikke lov.

Jeg kunne have dræbt for noget varmt blod lige nu. Og det var jeg jo egentlig også nød til, så glem hvad jeg sagde.

Men jeg ville ikke kunne glemme det. For vampyrer har en fantastisk hukommelse.

En irriterende god. Lyle kunne sikkert stadig huske da jeg, meget klodset, spurgte om han ville komme sammen. Han sagde jo som i ved, ja. Men så bøjede han sig ned for at kysse mig, og så var jeg så fortryllet, at jeg faldt ned i blodrummet.

Blodrummet var et sted, hvor lægen på skolen opbevarede blod, til specielt syge og tørstige elever. Jeg gik helt amok der nede, og drak 10 liter, eller deromkring. Da jeg blev hevet op igen, stod alle og stirrede på mig. Selvom de vidste at de ikke selv ville reagere anderledes, grinede de.

Men mest fordi de vidste det var så typisk mig. Men Lyle grinede ikke. Noget af det jeg elskede ved ham.

Syia fniste. Men det var ikke ondt ment. Hun havde bare god humor.

Men det var også da jeg var nyfødt. Altså nyfødt vampyr selvfølgelig. Nyfødte har liiidt svært ved at styre sig. Det har jeg stadig, og alle andre også, men vi har nemmere ved det.

Jeg hørte nogle fnise, og en der sagde min navn irriteret. Jeg vågnede fra mit akavede flashback, og kiggede op. Læreren kiggede surt på mig. Som om han kunne fare i struben på mig.

Det kunne han egenligt også.

Jeg følte rødmen i kinderne, men det var jo umuligt. Jeg sagde stille "Undskyld, men hvad? Jeg havde et flashback".

De fleste kunne ikke holde en fnisen tilbage. Læreren himlede med øjene. "Jeg spurgte hvordan din holdning til den jagtmetode var."

"Øh", fik jeg fremstammet. "Den er vel... Fin?"

Med det samme brasede alle ud i latter. Selv læreren måtte trække på smilebåndet. "Så du synes at det er ok, at ofre en anden elev, for at få lidt blod?" spurgte han. Han havde et glimt af kækhed i øjene.

"JEG MENER NEJ! Nej, det er ikke ok!" sagde jeg lidt stresset.

Timen var slut, og jeg bevægede mig ud i skoven. Der var ingen der ledte efter lig der, inden det var forsent.

Vinden legede med mit natte sorte hår. Jeg var nød til at få noget blod. Heldigvis fik jeg fært af en vandrer. Vandrer havde altid en dyrisk lugt, fordi de tit gik i pels fra dyr.

Som sagt hadede jeg lugten af dyr. Og smagen. Så vandrer var ikke min livret.

Det var de snoppede byfolk, som bare tog med ud i skoven, for at overveje at byde på den. Dem, også små børn. De var nemme at bide i, og deres blod var varmt.

Dog var der nogle jeg hadede at dræbe. Folk som ikke fortjente det.

Snoppede folk forstod sig ikke på naturens skønhed. Kun deres egen. Vandrer de PÅSTOD at de forstod. Men det gjorde de helt sikkert ikke. Det var bare en facade. LÆS IKKE MERE!

Børn var ikke gamle nok til at forstå faren i at en person der var hurtigere end lynet, og havde røde øjne, var livsfarlige.

Men folk der ikke fortjente det. Folk som forstod sig på os, og folk som respekterede faren.

De var ikke værdige til at blive ofre for os koldblodige dræbere. Jeg overvejede at tage ind til byen og dræbe et eller andet. Men det ville være farligt. Både for mig, og for de uskyldige. OG jeg ville få den største skideballe i mit liv når jeg kom tilbage. Så jeg tog bare et klamt egern til dessert, og løb hjem.

Syia stod og ventede på mig. Hun kiggede muntert på mig, da jeg opdagede blodet der flød.

"Stakkels vandrer" sagde hun og grinede fantasifuldt. "Ja" sagde jeg. "Men mere synd for mig. Han havde fuldskæg, så nu kommer der snart en hårbold"

"Du bed ham vel kun i halsen?" spurgte hun akaved. "Jep. Men hans skæg var bare langt" Vi grinede. Vi havde den lammeste humor, og den blev værre og værre. Vi gik snakkende ind på pigeværrelset. Der var ingen idé med at der var senge. Vampyrer sover aldrig. Det var bare for auraens skyld.

Mens jeg lå i den nytteløse seng, tænkte jeg på den lange slægt alle vampyrer har. Borset fra mig. Ingen familie. Grunden til at jeg havde den holdning at uskyldige ikke skulle dø, var fordi jeg kom af en slægt eller familie, som var under begrebet 'uskyldige'. Vi var fattige, og havde intet tøj.

Vi vidste at der var væsener som man kunne blive dræbt af, og at det ikke bare var bjørne.

Som forresten smagte værre end egernet.

Det var sjovt den måde der var myter om os 'blodsugere'. Der kunne feks. Stå i en bog: "Vampyrer har ingået en pagt med dyrene i skoven. De dræber dem ikke, da de hjælper hinanden". Dyr var direkte SVAGE over for os. De kunne ikke skade andet end leggings, og næsten ikke engang det.

Dyr var overvurderet.

"SHADOW!" Jeg vågnede med et sæt fra mine dagdrømmerier. Syia kiggede anklagende på mig.

"Man skulle ikke tro at vampyrer ikke kunne sove, når man ser på dig ..."

Jeg fniste.

"Undskyld Cici. Bare et ..." "Flashback, jeg ved det godt." Sagde hun for at afslutte min sætning.

"Tæt nok på." Sagde jeg.

Jeg kaldte Syia for Cici. Det gjorde vi da vi var små. Kun 100 år eller noget. Jeg blev kaldt Svalle... Jah, jeg ved det. Fedt navn right?

"Svalle. Jeg er tørstig!" sagde Syia. "Og? Du vil have jeg skal med?" spurgte jeg henkastet.

"Yeps! Kom så!" sagde hun friskt.

Jeg sukkede. Men jeg måtte indrømme at jeg trængte til blod.

"Lyle vil gerne med ..." sagde hun drillende. "Så lad gå da." Sagde jeg.

Vi fniste.

Da vi kom ud på gangen stod Lyle allerede og ventede. Han kom hen og tog mig stramt om livet og kyssede mig på panden.

"Hej blodsuger" sagde han drillende. "Hej igle" svarede jeg i samme tonefald.

Syia fnyste. "Vil i to med eller hvad?" Sagde hun.

Vi begyndte at løbe mod skoven. Men så standsede Lyle.

Mig og Syia vendte os om. Vi kiggede på ham.

"Vil i med til landet istedetfor?" sagde han friskt. Mig og Syia kiggede nervøst på hinanden.

"I er vel ikke så tøsede?" Han sagde det i et lidt konkurrerende tonefald.

"Nej selvfølgelig ikke" sagde vi som en mund. Og så gik turen ellers til landet.

Vi braste bare ind i et eller andet hus, og tog for os af "retterne" De smagte lidt af h . Men de smagte godt.

Vi løb tilbage til skolen. Vi skulle helst ikke opdages. For hvis en s  vi kom fra den modsatte retning af skoven, ville vi være på spanden. Vi nåede tilbage inden at solen stod op. Heldigvis var det lørdag. Så det ville ikke være den mest stressende dag.

Mig og Lyle havde en aftale i dag. Vi skulle gå ned i ruinlandsbyen. Det var en by der engang var beboet af mennesker, men da jordskælvet ramte byen, l  den i ruiner.

Nu havde vampyrene overtaget den. Faktisk en meget flot by. Der var et slot, fordi at kongen og dronningen engang boede der.

Jeg gik i min egne tanker, da jeg gik ned til byen for at mødes med Lyle. Men en sten, (Højst 20 kg.) faldt ned på min arm, med spidsen først. Det gjorde ikke ondt, men der kom et s r.

Og her var det jo praktisk at en vampyrs spyt var healende. Så jeg slikkede på det, og s  var det væk. Det havde været nøjagtig det samme hvis min arm var faldet af. For det virker også som lim.

Jeg fik et chok da en arm lagde sig om mig, bagfra. Men jeg fandt hurtigt ud af at det bare var Lyle.

Han trak mig ind til sig, og kyssede mig på kinden. Vi gik ind i teateret hvor der var fortællinger, og myter om vampyrer. De fleste var hylemorsomme, da de ikke passede, men andre var lidt interessante. Feks. Var er en om at vampyrer ikke behøver blod. Kun plasma. Og hvis det kunne komme ind i deres krop, behøvede de ikke at dræbe. Da vi gik ud, diskuterede vi det. Ikke at drikke blod? Det kom vi frem til var en mærkelig myte. Og når nu vi snakkede om blod blev jeg uendeligt tørstig. Så vi løb hen til skoven og fik slukket tørsten.

Da vi kom tilbage til skolen sagde vi farvel, og gik hver til sit. Jeg fortalte Syia om den mærkelige myte. Hun så meget t nksom ud.

"Tror du på det?" sagde hun omsider. "Jeg ved det ikke helt. Det lyder mærkeligt." svarede jeg tøvende. Vi blev stille i et stykke tid. Jeg tror vi tænkte på det samme.

M nelyset skinnede.

Jeg så på den store lysende måne, som bare hang og dinglede som en lampe. En meget smuk lampe. Jeg ved ikke om lampe var det bedste eksempel. En lysende kræft var måske bedre. En krystal kugle. En krystal kugle smukkere end stjernerne. En der kunne fortælle om ens fremtid uanset hvilket stjernebillede man var født i.

Den virkede magisk. Den påvirkede min liv mentalt. Det virkede som om den snakkede til mit sind. Det bakkede mig op, da jeg blev vampyr. Noget som ændrede alt.

Når jeg blev gammel nok, ville jeg lave en Måne Klan. Måne Klan. Bare tænk på at være med i en klan! En forening. Noget folk kunne være sammen om.

En glad følelse fyldte min krop. Alting var som det skulle være. Og min lille verden kunne kun blive bedre. Et lille smil kom listende over mine læber. Det var fedt at være vampyr. Jeg ville aldrig få rynker! Det var næsten det bedste. Og jeg kunne være sammen med Lyle og Syia til evigheden.

For ingen af os ville dø, medmindre at vi blev involveret med ild.

Eller vampyr krigen i østen.

Med det samme forsvandt smilet. Hvad nu hvis krigen kom hertil? Vi var jo en stor skole, KUN med vampyrer. Så hvem siger de ikke ville få fært af os?

En form for kvalme svulmede op i min mave. Hvad nu hvis det skete? Ville vi være stærke nok?

En masse spørgsmål, og intet svar.

Jeg blev nødt til at få fat i Syia. "Cici! Hvor du så end er, så kom lige!"

Jeg sagde det ikke særlig højt, for uanset hvor hun var på skolen, ville hun høre mig. Og rigtig nok, 5 sekunder efter stod hun foran mig. "Cici. Hvad nu hvis vampyrkrigen rammer vores skole?" fik jeg fremstammet.

Hun kiggede sørgmodigt på mig. "Svalle, det vil jo ikke ske! Og hvis det var, så ville alle være stærke nok." Sagde hun. "Tsk... Det sagde de andre sikkert også" Sagde jeg stille.

Hun himlede med øjnene.

Jeg fortalte hende alle mine bekymringer. Selvom hun sagde at det ikke ville ske, så kunne jeg jo læse hendes tanker. Hun var også lidt bange. Jeg havde gjort hende bange.

"Undskyld ..." sagde jeg stille. Hun kiggede mærkeligt på mig. "Hvorfor siger du undskyld?"

Nogle gange troede jeg at hun glemte min tankelæsning.

"Bah, jeg kan læse dine tanker?"

"Nårh ... Men det gør ikke noget." Hun smilede et fremtvunget, og uægte smil. Det gjorde mig lidt urolig. Men det ville jeg glemme hurtigt. Ligesom et normalt mareridt. Tror jeg. Det var jo efterhånden et par år siden jeg sidst havde sovet. Men jeg følte mig ikke træt, så det kunne være ligemeget. "Hey Cici?" sagde jeg pludseligt da en mærkelig tanke strejfede mig. "Ja?" sagde hun.

"Jeg tænkte på ... Kunne det ikke være sjovt hvis vi jagtede. Og vi så trak ligene med under vandet? Så finder mennesker aldrig ligene! Og andre vampyrer ville ikke kunne finde nogle lig som spor til vores skole. Så ville de aldrig finde os!" Jeg sagde det vidst i en meget højtone, for hun sprang to meter tilbage. "Shadow, de finder os jo ikke! Og hvad med mit tøj?" hun kiggede på mig som om jeg var gal. "Hvorfor ikke bare tage tøjet af?" spurgte jeg i et lidt irriteret tonefald. Der blev stille. "Okay så. Vi kan TESTE metoden okay? TESTE!"

"YAY!" sagde jeg. Jeg gav hende et kram.

Næste dag havde jeg lidt for travlt med at få dagen overstået. Jeg ville gøre alt for skolens sikkerhed. Da dagen var slut, tog mig og Syia ud for at jage. Da vi havde drukket blod nok, slæbte vi ligene ned til udkanten af stranden. Jeg kiggede på de døde mennesker der lå over min skulder. Man kunne stadig se frygten i deres ansigter. Jeg tog et skridt ud i vandet. Lidt længere. Længere. Vandet gik mig snart til skulderen. Da vi kom under vandet holdte jeg vejret. indtil det tidspunkt hvor det gik op for mig at der ikke var nogen grund til at holde vejret. Jeg behøvede slet ikke at trække vejret. Jeg fortsatte. Jeg kom snart ned til korallerne. Jeg holdte bunken af mennesker ned mod bundet, i mens jeg lagde koraller og sten på dem. Det virkede. Jeg kiggede tilbage på Syia som også havde haft succes. Jeg smilede og hun smilede oprigtigt tilbage. Vi svømmede mod overfladen. Det føltes underligt da solen ramte mit ansigt igen. Men også dejligt. Normalt hadede jeg solen, men lige nu føltes den okay. Imens jeg var våd. Vi løb om kap tilbage. Men da vi nåede udkanten af skoven, så vi en hel flok vampyrer stimlet rundt om noget. Eller nogen. Jeg hørte snøfte lyde. Vi løb hen for at se hvad der skete. Noget vi aldrig skulle have gjort. Der lå en død elev på jorden. Eller ... Resterne af en. Helt sikkert en der var blevet brandt. Først tænkte jeg noget som: Åh nej, hvad nu hvis det er Lyle?. Men det var det heldigvis ikke. Det var en anden elev. Jeg kiggede op, og så en af mine gode veninder, Heather, stå og græde. Det må have været Mike. Mike var Heathers kæreste. Jeg fik det dårligt.

Jeg gik hen for at trøste Heather. Men da hun kiggede op, med sine ildrøde øjne, tog jeg et skridt tilbage. Hun ville hævne sig. På den, eller det der dræbte Mike.

Jeg ville gøre det samme hvis det var Lyle. Men i hvert fald, så styrtede hun afsted. Som om hun havde færten af den skyldige. Åh, hvor jeg håbede jeg gættede forkert.

Mig og Syia fulgte diskret efter hende i trætoppene. Til vores rædsel faldt hun.

Over endnu en vampyr. Der var altså en masse morder på spil.

Vi løb tilbage til skolen. Vi berettede om det vi havde set.

Lærerne roste os for vores tilbagemelding, men det var ikke nok til at sænke vores panik.

For jeg havde tankelæst Heather. Hun havde faktisk været på sporet af morderen.

Med et sæt gik der noget op for mig. Hvis Heather fandt morderen, så ville hun selv blive udsat. Så jeg kaldte på Lyle og Syia, og fortalte dem min version.

De gav mig ret. Vi kom hurtigt på sporet af Heather. Men hun havde flere minutters forspring.

Da vi kom ned til vandet, fandt vi hvad vi frygtede. Heathers lig. Tårene trillede ned af mig og Syias kinder, og selvom Lyle prøvede at trøste os, kunne han heller ikke holde tårene tilbage.

Og vi fandt en ting mere. Friske spor i sandet, efter vampyrmorderen.

De gik ned under vandet. Lyle, Syia, og mig kiggede nervøst på hinanden.

Men vi vidste at vi var nødt til at finde morderen. Vi forklarede Lyle at vi havde begravet ligene nede på bunden. Hvis der stadig var lidt blod i, ville vandet forstærke lugten.

Så vi gik ned til den underjordiske gravplads. Og som forventet fandt vi hvad vi søgte. Eller hvad vi ønskede at vi ikke behøvede at søge efter.

Morderen. Og som forventet så var han også en vampyr. En vampyr var det eneste væsen der kunne vide at vampyrer døde af ild. Den død de ikke kunne opstå fra igen. Eller som vi plejede at sige det, den anden død. Han kiggede på os med sine øjne. Sine meget røde øjne. Han kunne ikke bevæg sig så hurtigt i vand, så vi skyndte os op til overfladen. Vi ville stå klar til kamp deroppe.

Vi stod i kampstilling, og snerrede. Da han kom op, blottede jeg mine tænder.

Han snerrede af os. Her var det godt at kunne tankelæse. Jeg kunne vide præcis hvornår han ville angribe. Og jeg vidste det. Så i det samme han sprang frem mod os, undveg vi. Og kastede os med hurtigt mod ham. Jeg rev hans hoved af, og Lyle hans arme. Syia tog sig af hans ben.

Men han skulle brændes før det var fulendt. Jeg lagde hans hoved, krop, ben, og arme lige under solen. Fandt et stykke smadret glas der kunne fungere som lup. Og det virkede som planlagt.

Hans krop brændte. Jeg følte at jeg tog hævn over Mike og Heathers død.

Vi tog hans aske tilbage til skolen. De tog i mod os som om vi var helte.

Men jeg følte mig ikke som en helt. Heather og Mike var begge to ofre for døden.

Men der var i hvert fald ikke flere der døde.

Medmindre der var mere end én af morderene. Hvem ved? Måske er der ved at opstå en ny krig.

Jeg havde det dårligt. Egenligt ville jeg have det bedre hvis det var mig der døde.

Jeg havde trodsalt haft 235 år at leve i. Heather havde haft ... 20. Jeg kunne mærke tårene presse sig på. Jeg kunne mærke en kølig hånd tørre tårerne væk.

Lyle kyssede mig blidt på munden. "Det skal nok gå" hviskede han i mit øre.

Jeg ønskede at tro på ham. Men det var svært.

Historie

– af Mathias Caspersen, 11 år

Kapitel 1.

"Liam der er morgen mad" Liam lå i alkoven og prøvede at åbne øjnene

"jeg kommer nu frue" hvad mon vi får til morgen mad i dag?

Tænkte jeg nu da jeg går hen af gangen det er forhåbentlig ikke havregrød igen.

Det er så klistret og så ligner det bræk men hvorfor overhoved håbe vi får jo altid havregrød.

Det hundede er det billigste man kan få.

"Men når jeg er færdig må jeg så gå ud i skoven igen"

"det ved du godt du ikke kan i skal finde jer en læreplads"

"Nå ja det havde jeg glemt"

øv altså det kunne ellers være dejligt at slippe for Arthurs drillerier

om at jeg ikke kommer ind på ridderskolen på grund af min højde og i stedet høre fuglene synge

og se ræve ungerne lege foran deres hule, egerne der springer fra træ til træ

eller hjortene der græsser i lysningerne. De andre sad allerede ved boret og snakkede.

"hvor vil du gerne i lære Arthur?"

"jeg vil gerne på ridderskolen, hvad med dig Alexandra?"

"jeg vil gerne arbejde i det kongelige køkken"

"hvor vil du arbejde Liam"

hvorfor spurgte hun, hun viste det jo godt det viste alle.

" jeg håber at jeg bliver taget ind på ridderskolen"

"det skal du ikke regne med Liam"

hvorfor skulle Arthur altid provokerer.

"hold mund Arthur"

"du ved godt at du er for lav Liam"

"vel er jeg ej Arthur"

"jo du er Liam"

"hold nu op med at skændes i to kamp haner"

"hold mund Alexandra"

"stop!!! i skal alle følge med mig ind i stor-salen"

"javel Xander"

"kom så op på række de højeste forrest"

så selvfølgelig skal jeg gå bagerst .Så åbnede Xander døren man der er mange sommerfugle i min mave.

"kom så med ind"

Over får dem stod den høje bredskuldrede ridderskolelære sir. Richard,den små tykke kok Sam som var den kongelige kok

og den lave men hurtige og snedige rangeren Tikki.

Først spurgte de selvfølgelig Arthur som var den højeste.

"Arthur hvor vil du gerne oplæres"

"jeg vil gerne på ridderskolen"

"sir. Richard vil du optage Arthur på din ridderskole"

"ja Xander"

det ser da meget nemt ud det skal nok gå.

"Alexandra hvor vil du gerne i lære"

"jeg vil gerne i lære hos Sam"

"Sam vil du gerne optage Alexandra i dit køkken"

"ja"

"Liam hvor vil du gerne i lære"

"på ridderskolen"

"sir. Ricard vil du optage Liam på din ridderskole"

"nej han er for lille"

"hvad det er da ikke rimeligt"

"Liam sådan er det bare"

"jeg vil gerne havde ham i lære"

årh man

jeg har sgu altid været lidt bange for dem og så er der en af dem der vil have mig i lære

"okay Tikki hvis altså Liam vil"

"er der ikke en anden plads jeg kan få?"

"nej det er den eneste du kan få medmindre du vil være bonde"bonde! Nej alt andet end bonde, bønder lever et virkelig hård liv

bønder skal bare passe kvæg eller høste kornlige meget vind og vejr.

"hvis det er den eneste plads jeg kan få udover bonde så ok"

dagen efter skulle han begynde sit nye liv som ranger.

Men hvordan var det at være ranger? Måske er det sjovt men nu må jeg hellere sove så jeg er frisk i morgen.

"Liam vågn op vi skal afsted"

skal afsted det fik jeg da ikke af vide

"hvor hen?"

"ud i skoven"

tænk engang vi skal i skoven så kan det da ikke blive så slemt

"hvad skal vi i skoven?"

"vi skal træne"

"okay"

"kan du følge med"

"ja"

men hold af op han kan gå stærktogså selvom han er så lille.

"hvad er det enelig vi skal træne"

"det for du af se"

hvorfor skulle Tikki også være så gådefulddet ville være meget nemmere at fortælle hvad vi skal.

"nu skal du se de våben vi rangere bruger"

våben så er det at være ranger slet ikke så slemt.

"hver ranger har altid en bue, et dusin pile, en kastekniv

og et sværd på sig"

et sværd er ok men en bue og en lille kniv helt ærligt det er bonde våben

"det første du skal træne er bueskydning"

"hvornår begynder vi?"

"om en time"

"okay"

"du skal også vide at alle rangere

er udstyret med en førstehjælps taske

og som du sikkert ved går vi i grønspættede kutter

de er beregnede til at falde i et med naturen"

"det viste jeg ikke jeg troede at rangere kunne trylle"

"det er også det vi vil have folk til at tro"

"hvad er der nede i førstehjælps tasken"

"der er en pose pile bark noget urtemedicin,

en helene salve og noget smerte stillende salve

som du kan se her"

pile bark i strimler urtemedicinen er i en lille dunk den helende salve og den smertestillende salve er i nogle små krukker.

"hvad bruger man pilebark til?"

"det er til forbindelse"

"okay"

"øv altså"

"det er svære end det ser ud at ramme den skive"

"du regnede da vel ikke med at du var god lige fra starten?"

"jo det gjorde jeg faktisk"

"nå men ingen er mestre fra starten

,som du sikkert ved øvelse gør mester"

"men jeg forstå stadig ikke hvordan man gør"

hvorfor skulle det være så indviklet.

"det er nemt hør her

du stiller dig med siden til skydeskiven så drejer du hovedet så du kigger på den prøv det"

"er det sådan her"

"nej ikke helt"

"er det så sådan her"

"ja"

"så sætter du hakket fast til strengen ud for din håndså tager du fat med din pegefingre over pilen og din langemand og ringefinger under pilendin tommelfinger og lillefinger skal slet ikke røre noget

prøv lige det"

"sådan her"

"ja"

"så trækker du hånden tilbage og ind under hagenså lukker du det ene øje med det andet øje kigger

du hen af pilen så løfter eller sænker bugen til du tror du rammer pladen"

"prøv det "

"jubiiii!!!"

"jeg ramte se jeg ramte"

"ja men du skal ramme bedre"

hvorfor skal Tikki også være så negativt det er bare så typisk nu rammer jeg endelig skiven men han siger bare at jeg skal ramme bedre.

"du skal ikke tage det så tungt det tog mig to år at kunne ramme i det gule"

"du kommer til at træne bueskydning hver dag"

kapitel 2.

"århh jeg lærer det aldrig det er fuldkommen umuligt!"

"nu holder du op!

"Det er svært det er rigtigt men"

"det er ikke umuligt intet er umuligt!"

hvorfor skal Tikki råbe.

"jeg giver op"

"nu stopper du"

"du kan ikke give op"

"du er allerede noget meget længere"

"syndes du virkelig"

"ja"

"sådan virker det bare ikke"

"nej det er fordi at siger jeg du er meget god stopper du med at træne og så bliver du dårlig igen" så han syndes bare at jeg er god der er aldrig nogen der har rost mig bare den mindste smule.

"så du væresætter mig altså"

"det har jeg ikke sagt"

men da han siger det trækker han kutten længere ned over hoved sikkert for at skjule et smil.

"Vi skal også have trænet at kaste med kasteknive"

endelig det må da være nemt at kaste med en kniv.

"kan du se den stolpe der"

"ja"

"ram den med din kasteknive så den sidder fast"

shuuup

"godt kastet men det er bare held"

"vel er det ej"

"så prøv med min"

shuuup

"se selv det var held"

nu er han godt nok irriterende.

"henter du ikke lige kasteknivene"

"okay"

hvorfor kan han ikke selv hente dem det er trods alt ikke mit job at varde ham op men det var jo mig der kastede dem så det er vel rimeligt nok men hvis jeg nu øvede mig meget kunne jeg måske gøre ham stolt men det lærer jeg jo aldrig men jeg kan jo prøve jeg har intet at miste De næste par dage øvede Liam sig fra solen stod op til solen gik nedmen uden det store resultat.

"Liam der er et brev fra kongen der står at vi skal opspore en masse morder"

"skal vi opspore en masse morder er det ikke et job for en ridder"

"nej vi er spioner der skal tage sig af sådan nåde hvad havde du ellers regnet med"

"at vi kun skulle opspore tyve"

"det gør vi også men mest af alt er det mordere eller lignende vi opsporer"

"men er det ikke livs fareligt"

"ville du ikke være ridder og vi har jo stadig vores våben"

det kunne der være noget om.

"hvad er navnet på morderen"

"en øjede Jack"

"er han ikke i fængsel"

"nej selvfølgelig er han ikke det ellers ville vi ikke skulle finde ham"

"hvorfor er det dig der skal fange ham"

"fordi jeg også gjorde det sidst"

"men hvis du gjorde det sidst så ved du hvordan han så ud"

"ja og"

"nu hvor jeg skal med kan du så godt fortælle mig hvordan han ser ud"

"det kan jeg godt men hvem har sagt at du skal med"

"nu stopper det jeg er din lærling så må du da tage mig med"

"ja ja men du skal følge hver en ordre jeg giver dig"

"okay"

"giver du dit ord"

"ja"

"men hvornår tager vi afsted"

"nu"

"men jeg er ikke parat jeg har ingen hest og jeg er ikke god til at skyde med bue"

"nej du er ikke god men du er god nok"

"men jeg har stadig ingen hest"

"det ordner vi nu"

hvad mener han med det?

"jeg har noget til dig"

"hvad er det"

"den her"

"en lille hest"

"ikke bare en lille hest det er en ranger hest"

"hvad er en ranger hest"

"det er en hest der er specielt trænet så den er god til vores missioner"

"sejt men hvad er det den kan"

"den lystre kun sin ejer den har nogle meget gode sanser"

"men hvem er dens tidligere ejer"

"det er en der avler ranger heste"

"men hvordan kan jeg ride på den"

"den tidligere ejer sagde til den at jeg var dens nye ejer

og nu siger jeg til den at du er dens nye ejer"

"når sådan"

kapitel 3.

tidligt næste morgen tog de afsted.

"hvor skal vi hen"

"der hvor han sidst blev set"

"okay"

"hvor langt væk er det"

"en dagsrejse væk"

"årh man"

"tag det ikke så tungt vi har nemlig massere af tid til at tale om hvordan man kamuflere sig"

hvor kedeligt kan det dog blive men det er jo nyttigt så jeg må hellere høre efter så jeg ikke

afslører os.

"man skal gå i skyggerne men det er dumt at bøje sig man skal bevæge sig som skyggerne hvis folk kigger efter dig skal du stå stille da de nåde frem ringede kirkeklokkerne.

"hvorfor ringer kirkeklokkerne"

"fordi der er en der er død"

"død!!!"

i det samme kom en mand forbi

"ved du hvem der er død"

"ja det er en ældre ridder"

"ved du hvordan han døde"

"ja han blev myrdet af en øjede Jack"

"hvad var ridderens navn?"

"Roland"

"altså Roland Løvehjerte"

"ja det blev han kald"

"hvor blev moret begået"

"i hans seng mens han sov"

"okay tak for hjælpen"

"hvad var der med Roland Løvehjerte"

"han var med til at fange en øjede Jack sidst"

"men hvorfor skulle han dræbe Roland Løvehjerte?"

"det var sikkert hævn"

Metaforer

- *digte af Caroline*

Din magt er stor som vejret."

Din fangst er god, som macipanroser"

Du er sukker "

Dine tanker er mørke kældre"

Hvor ilden er stor, er du større"

Du er kold som månen"

Du er kold som månen

Mit hjerte er låst fast i dit.

Du er sukker

Men du deler ikke.

Din magt er stor som vejret

Og du holder den over mig.

Din fangst er som marcipanroser

Men jeg kan give dig mere.

Dine tanker er mørke kældre

Men jeg vil ej være med.

Hvor ilden er stor er du større

Større end min magt over livet

Dine øjne er dybe skovsøer, jeg sidder ved din bred og snitter i en pind, jeg tager tøjet af og hopper i søen.

Du er sommerfugl inden i, du er monster udenpå

Du er løven i sin pragt.

Du er ørnen med sin magt.

Du er sommerdage.

Du hader mig, for jeg er vinterdage.

Du lys i stage.

Min mor.

Hun er en min bi.

Hun er honningen.

Hun er morgensolen, med sin glød.

Hun er antilopen, der glad spiser blad.

Løvlingen

Af Caroline

Det var ham, jeg var helt sikker. Han kunne ikke være andet. Det var sikkert at han var noget. Men hvad? Min hjerne arbejdede på højtryk. Min første tanke var troldmand. Men kunne det passe? Nej, det var helt sikkert mig, der var noget galt med. Måske kunne jeg spørge ham. Men det ville virke forkert at spørge ham direkte. Jeg prøvede hele dagen at få ham på tomandshånd, men han undgik mig hele tiden. Da det endelig blev pause kunne jeg ikke dy mig "Hvad er du?" Han kiggede på mig med et grumt smil. "Hvad tror du jeg er," svarede han.

Okay tilbage til begyndelsen. Mit navn er Alice og, jeg er helt vild nysgerrig. Jeg er en total katastrofemagnet. Jeg bor i Auckland, eller rettere boede i Auckland. Mit liv blev fuldkommet ændret da jeg tog til udlandet. I min nye skole havde jeg fået et par venner. Alle de andre, der sad omkring vores bord var mine venners venner. Men der gik en dreng på skolen, en dreng, der gav mig myrekryb. Det var en af de drenge man som regel undgår. Egentlig var han sød nok men, problemet var bare at han skjulte noget bag sin facade. Og den facade havde jeg tænkt mig at pille ned. Men det blev både klammere, og uhyggeligere end jeg troede.

Da der var gået omkring en måned begyndte jeg at kunne huske navnene udenad. Drengen jeg ville afsløre hed Fred, men hans tilnavn var Freaky Fred. Det var egentlig synd for Fred var en virkelig begavet dreng. Men på vej hjem en dag så jeg noget klamt, Det var så klamt at jeg fik brækfornemmelser. Der stod Fred lidt skjult bag et træ. I gang med spise et organ fra et dyr. Jeg sneg mig tættere på, for kunne det være rigtigt det jeg lige havde set, nej, det kunne det absolut ikke. Men det var rigtigt, et stort lilla hjerte. Lige da jeg besluttede at gå, sagde Fred stille og roligt "Du kan lige så godt droppe at flygte, jeg indhenter dig alligevel." Min hjerne arbejdede på højtryk, Jeg spurtede for mit liv. Men han stod foran mig inden jeg så meget som havde sat den ene fod foran den anden. "lad mig i det mindste forklare" sagde han, "jeg er ikke som du tror jeg er en løvling. Dit folk ville kalde det en blanding mellem løve og et overnaturligt menneske." Jeg blev mundlam, så panikkede jeg. Jeg mærkede noget tungt falde ned oven på mit hoved, og alt blev sort...

... Da jeg kom til mig selv, lå jeg på en slags briks. Briksen var hård, og der hvor jeg lå, var der iskoldt. Så rørte noget ved min kind. Jeg for op. Det var Fred, så huskede jeg det hele. Jeg skreg i vilden sky. Så lukkede han munden på mig med gaffatape. Jeg sparkede med arme og ben, og vred mig rundt for at komme væk. Jeg råbte vredt ud gennem gaffatopen hvad f... han havde tænkt sig at gøre med mig."Holde dig indespærret indtil du gider lytte til mig."Jeg sparkede endnu hårdere til ham "din..."

Jo hårdere jeg kæmpede, jo hårdere hold han fast. Jeg kæmpede og kæmpede men lige meget hjalp det. Vi blev ved i hvad der følte som hundrede år. Men han ville bare ikke slippe. Han bad mig om at holde mund hvis ikke også jeg også ville have gaffatape på hele kroppen. Tik tak, tik tak, jeg kunne ikke se uret, men jeg kunne høre det. Da jeg spurgte efter noget at spise lo han bare. Jeg blev så gal at jeg truede med politiet, men det rørte ham tilsyneladende ikke. Lidt efter lidt begyndte han og give efter. Lidt efter lidt blev han mere og mere frustreret, han vendte og drejede sig. Gik frem og tilbage over gulvet, sparkede til jorden. Men jeg gav mig ikke. Hårdheden i hans øjne blandede sig med et udtryk af håbløshed. Nu begyndte han at true mig "du dør hvis ikke du vil lytte til mig", og den slags. Men jeg stod på mit, og besluttede hemmeligt at han måtte dø inden jeg lyttede til ham. Han sukke. Han begyndte at gå med rastløse skridt frem og tilbage. Håbløsheden lyste ud af ham. Men nu var det min tur til at være hård, jeg var kun hård fordi jeg ikke tænkte på det jeg havde set. Det lykkedes næsten. Det blik han sendte mig nu var ikke til at tage fejl af, han var presset. Så begyndte rumlen, han fandt på alle mulige undskyldninger, den ene mere plat end den anden. Men jeg lukkede ørene for dem. Jeg skreg i stedet for, det gik nogenlunde men det blev næsten for meget for mig, til sidst måtte jeg presse hænderne for ørene for ikke at give efter.

Han prøvede at berolige mig med alt muligt, det platteste han fandt på var at jeg måtte få en is.

Til sidst tiggede han og bad mig om i det mindste at lytte hvad han havde at sige. Jeg vendte ryggen til men lyttede dog til hvad han havde at sige. Først sagde han en masse ævl om blandingsracer. Han sukke dybt, og afslørede så sin hemmelighed og fortalte alt om sin verden. Han forklarede "i starten var vi ikke sjældne, der var mange af os. Men menneskene blev til sidst i overtal vi måtte skjule os det var sværere end de fleste af os troede, og vi blev langsomt udryddet. Så tog han tapen af min mund. Jeg rystede stadig, men jeg skreg ikke mere.

Da han kørte mig hjem i sin bil spurgte han om han måtte køre mig i skole dagen efter. Tanken strejfede mig at han havde en baggrundstanke med det, men jeg skød det fra mig. Desuden var jeg var stadig for skræmt til at sige ham imod.

De næste uger blev der snakket meget om mig og Fred på gangene. Nogen kunne endda finde på at pege på os. Eller snakke højt "se der kommer turtelduerne". Fred var ligeglad, men jeg syntes det var flovt og pinligt. Jeg syntes det næsten var værre end første skoledag De næste uger viste sig at være nogle af de bedst af slagsen. Da jeg først begyndte at nyde at være sammen med ham. Fordi Fred både sød og flot. Det begyndte at gå op for mig hvor meget jeg egentlig kunne lide ham. For at sige det rent ud jeg var total vild med ham. Jeg var så vild med ham at, hans smerte var min smerte. Hans glæde var min glæde. Vi var som to magneter.

En dag kom der et brev, og i brevet stod der:

Til frøken Alice

De bedes venligst om at pakke dine ting omgående, dette brev skal destrueres lige efter De har læst det. Det drejer sig om noget højst mærkværdigt. Vi har fået oplysninger fra anonyme kilder, at De befinder dem sammen med en løvling. Løvlingen vil højst sandsynligt prøve at udnytte Dem. De skal gøre følgende hvis de vil dræbe den :

Trin 1: Lok den i baghold

Trin 2: Få den til at spise stegt fårekyling (da de er allergiske over for dem.)

Trin 3: Når dette er gjort så grav den ned øjeblikkelig

Vi ønsker dem en forsat god dag og held og lykke til at dræbe løvlingen.

MVH Magiberoet.

Det var det underligste brev jeg havde fået i hele mit liv. Jeg besluttede at ignorere brevet, Bare ignorer det fuldstændig. Jeg måtte synke en klump inden jeg kunne tale igen. Men jeg viste det ikke til Fred, selvom han insisterede, fik han det ikke at se. En af de følgende dage spurgte jeg om der også fandtes drager og andre magivæsner. Da lo han bare og skiftede emne. Men jeg spurgte ham igen. Da han havde siddet i nogle minutter svarede han i en langsom og bedrøvelig tone "jeg ved der findes drager og til og med i mange varianter, men jeg tror alle sagnene om vareulve og den slags monstre stammer fra virkelige ting" Jeg lagde emnet på hylden da jeg så

det gjorde ham trist. Men tænke med gru inden i mig selv på om alt var taget ud fra et eventyr. Lige som jeg skulle til at spørge om noget andet, sagde han i en endnu mere trist tone, "min bedste ven var vareulv, og han døde da han kom op at slås om noget kød." Det gyste inden i mig. På den ene side var jeg opløst af sorg, fordi han var, og på den anden side var jeg dødsens bange for den ven han havde haft.

Uger efter den samtale vi havde haft, kørte jeg hjem alene. Jeg fumlede med nøglen og der var bælgmørkt i gangen. Men da jeg kom ind gennem døren fornemmede jeg at der var noget der var galt, helt galt. Der stod et vildt fremmed bæst, inde i min entre! Det var en blanding mellem en ulv og et menneske. Shit. Men hvordan... Da jeg endelig fik fremstammet nogle forståelige ord, var han allerede ved at proppe mig ned i en sæk. Jeg var let som ingenting for ham. Jeg var så længe nede i sækken at jeg fuldstændig mistede tids fornemmelsen. Da begyndte mine sanser at tage over. Sækken var ru, og klam. Jeg hørte lyden af bildækkene mod en grusvej, med radiostøj i baggrunden. Da jeg blev båret udenfor fyldets mine næsebor med en skarp lugt af tang og fisk. Jeg kunne smage saltet i luften. Jeg hørte havets bølger, der slog imod det jeg troede var en mole. Da han slap mig ud missede jeg med øjnene i det klare lys. Jeg blev ført ned i en båd med snavsede senge. Det hele gyngede, op og ned, op og ned. Jeg blev svimmel og jeg lagde mig ned i sengen og lukkede øjnene..

Jeg stod i det smukkeste lys, et lys ingen kunne røre mig i. Da trådte min moder frem hun kyssede mig på panden. "Hvis du får brug for mig så kald, jeg vil komme i den mørkeste tid, men pas på jeg kommer kun en gang."

Jeg vågnede ved at blive nevet hårdt i armen, jeg missede med øjnene. Der stod Fred, men dette var en helt forkert situation, hans øjne var hårde som stål. Han var helten var han ikke? Min intuition fortalte mig, at han hele tiden havde været den onde. Men hvad skulle der ske nu. Ville det være muligt at flygte? Jeg tænkte på min drøm. Fred råbte at jeg skulle op på dækket og det skulle være nu. Så fik jeg en vanvittig ide den ville helt sikkert mislykkes, men det var den eneste jeg havde. Jeg gik op dækket. Det var nu eller aldrig. Jeg tog en dyb indånding. Og så sprang jeg ud i havet. Jeg hviskede farvel. Det sidste jeg hørte var et vredesbrøl fra løvlingen. Alt sortnede.

Zenive

Af Rose, 12 år

Da jeg kommer hjem fra skole, ligger der et brev på mit bord. Det er lysebrunt, med et firkantet mønster langs kanten. Jeg smider min taske på gulvet og sætter mig på min seng. Jeg tager forsigtigt brevet op. Uden på det, står der; "Til Louise". Da jeg åbner det, drysser der noget støv ud. Jeg trækker et hvidt stykke papir op ad kuverten;

"Kære Louise. Jeg er Dronning Heata fra Zenive. Jeg skriver dette brev til dig, fordi vores land er i krig med landet Wuett. Vi har brug for nogle stærke piger, der kan kæmpe. Derfor har jeg udvalgt dig, og tre andre piger, til at kæmpe for vores land. Hvis du vil hjælpe os, så mød op ved det gamle bibliotek på Fuglegade kl. fire i morgen. Vi har brug for din hjælp!"

Det var et mærkeligt brev. Hvor ligger Zenive og Wuett i øvrigt? Jeg går ud i køkkenet, til det store kort over verden. Først leder jeg efter Zenive, men kan ikke finde det. Så leder jeg efter Wuett. Det er der heller ikke. Jeg går hen til min computer og søger på nettet. Til sidst finder jeg en hjemmeside, der hed Zenive. Der står, at Zenive er en religion. "Mærkeligt...", mumler jeg. På hjemmesiden står der: "Religionen Zenive er en meget lille religion. Heata er gudinden, for religionen. Hvis man tror på Zenive, bliver man kaldt en zenver. Vi regner med, at der cirka er 500 zenvere i verden. Som zenver, tror man på at der er mere end én verden. Nogle zenvere tror, at der ligger en anden verden oppe i himlen, mens andre tror, at der ligger en anden verden, neden under jorden."

Jeg læser teksten grundigt igennem. Er Zenive ikke et land? Jeg bliver meget forvirret.

Pludselig hører jeg mor, komme hjem. "Hej skat!", mor kommer ind på mit værelse. "hej." svarer jeg stille, imens jeg slukker computeren. Mor går ud i køkkenet igen, "jeg tænkte, at vi skulle have frikadeller i aften... hvad synes du?", spørger hun imens, hun stiller sine indkøbsposer på bordet. "fint med mig.", svarer jeg bare. Jeg overvejer, om jeg skal fortælle om brevet. Men jeg lader vær.

Næste morgen, vækker mor mig; "Godmorgen Louise. Jeg er desværre nød til at tage på arbejde nu. Men jeg kommer hjem kl. 17.00 igen.", siger hun. Jeg åbner øjnene, og nikker. Mor smiler, "okay, så tager jeg af sted nu". Mor går ud ad værelset, og lidt efter hører jeg døren blive

smækket. Jeg står op og tager tøj på. Så går jeg ud i køkkenet og spiser morgenmad. Jeg gør mig klar, og cykler i skole.

Vi får fri klokken 14:30. Så der er 1½ time, til at jeg skal møde op ved det gamle bibliotek på fuglegade.

Da jeg er kommet hjem, smører jeg en bolle med syltetøj. Jeg sætter mig på min seng, og finder brevet frem. Jeg læser det igennem nogle gange. Så beslutter jeg mig for at tage af sted. Jeg kører en genvej gennem skoven. Pludselig bliver jeg lidt nervøs. Hvad nu hvis det er et falskt brev? Hvis det er en eller anden børnelokker der har skrevet det? Og nu venter han bare på, at jeg kommer.. Hvordan er brevet i det hele taget kommet ind på mit værelse? Jeg har ikke lyst til at komme. Jeg vender om. Men da jeg næsten er ude af skoven, stopper jeg op. Jeg tænker på, om det virkelig kan ske. Men hvad nu hvis dronning Heata virkelig har brug for mig. Jeg vender om, og cykler mod biblioteket. Jeg cykler ind i den lille indkørsel, ved biblioteket. Det er gammelt og faldefærdig. Jeg går hen til halvtaget, og stiller mig der. Pludselig får jeg øje på en pige med lyst hår. Hun har vist ikke set mig, så jeg siger forsigtigt: "Hej". Hun vender sig om, og kigger et kort øjeblik på mig. "Hej, jeg hedder Sabina", siger hun så. "Louise", siger jeg, og nikker over mod hende. "Har du også fået sådan et brev..?", spørger jeg. "Ja. Noget med dronning Heata..", svarer hun. Der bliver en pinlig stilhed, lige indtil der kommer en pige gående hen ad fortovet. Hun har sort hår, og musik i ørerne. Hun går rytmisk hen ad fortovet, helt i sin egen verden. Hun opdager først mig og Sabina, da hun er tre meter tæt på os. Hun stopper op, og tager musikken ud af ørerne. "Hej", siger Sabina. Pigen kigger mærkeligt på os, og siger så; "Hej..". Jeg kigger på hende. Hun har sort makeup i ansigtet og næsten kun sort tøj på. "Er du også en af de 'udvalgte' piger?", spørger jeg hende. Hun nikker og siger; "Jeg fik sådan et brev... Noget med Zenive og dronning Heata..". "Præcis", siger Sabina. Nu er vi tre piger, gad vide hvor den sidste er?, Tænker jeg. "Jeg hedder for resten Louise", siger jeg og fortsætter; "Det her er Sabina". Sabina nikker og spørger så; "Hvad hedder du?". Mig og Sabina kigger begge på pigen. "Jeg hedder Victoria", svarer hun og smiler. Der bliver igen en pinlig stilhed. Victoria tager sine høretelefoner i ørerne, og jeg sætter mig på trappen, der fører op til biblioteket. Pludselig hører jeg en skramlen inde fra biblioteket af. Jeg rejser mig op, og kigger ind ad vinduet. Der er en masse hylder med bøger. Bøgerne ser meget gamle ud. Nu kan jeg igen høre en skramlen inde fra biblioteket. Jeg tager mod til mig, og så går jeg hen og tager fat i døren. I det samme øjeblik, er der en der tager fat i dørhåndtaget på den anden side. Jeg får et kæmpe chok, og nærmest hopper tilbage. Døren bliver åbnet, og en kvinde kommer til syne. Hun er omkring 50 år, og har en lyslilla skjorte på. "Kom inden for, piger", siger hun, og skynder lidt på os. Hun kigger sig omkring, inden hun

forsigtigt lukker døren. Indenfor er der en lille smule mørkt. Der er et stort rum, fyldt med bogreoler, og et lille rum ved siden af. I det lille rum, er der en gammel mørkerød sofa. Sofaen står foran en stor, kamin. Der er et vindue ved siden af sofaen, og i vinduet står der en vase med blomster. Kvinden giver tegn til, at vi skal sætte os ned. Jeg sætter mig ned. Det samme gør Sabina og Victoria. "Hør, hvor er den sidste pige, Mie?", spørger kvinden. Vi trækker på skuldrene. Kvinden stopper op, og tænker. Så trækker hun en stol hen, og sætter sig overfor os. "I har jo alle tre fået et brev, hvor i er blevet bedt om at kæmpe for landet Zenive. Brevet er fra Dronning Heata", siger kvinden. Vi nikker alle tre. "Jeg vil ikke chokere jer, men faktisk er jeg Dronning Heata", fortsætter hun. "Er du dronning Heata?!", spørger Victoria. Det samme tænker jeg. "Ja", siger kvinden, Heata, og smiler. "Men hvor er Zenive? Og hvad med Wuett?", spørger jeg. "Zenive og Wuett er ikke "rigtige" lande..", svarer Heata. "Men hvad er de så? Og hvordan kommer man derhen?", spørger Sabina. "Hmm.. Jeg ved ikke hvordan jeg skal forklare det.. Jeg må ikke fortælle jer hvordan man kommer derhen, medmindre I er helt sikre på, at i vil kæmpe for Zenive.", siger Heata. Vi mumler alle sammen noget med at vi er sikre. Heata nikker, og fortsætter; "Okay. For at komme til Zenive, skal man.. Det lyder nok skørt men.. Man kan komme til Zenive, via kakkellovnen." Det lyder godt nok skørt. "Men hvad så med Wuett?", spørger jeg. "Man kan komme til Wuett via Zenive", siger Heata. "Hvordan det?", spørger Victoria. "Der er en lykkebrønd i Zenive", svarer hun. "Hvis man kravler ned i den, og siger en bestemt trylleformular, kan man komme til Wuett", fortsætter hun. "Men hvorfor er i egentlig i krig med Wuett?", spørger Sabina. "Hmm. Det er et godt spørgsmål. En dag kom kongen af Wuett på besøg hos mig. Han var utilfreds med, at zenivere for 2000 år siden, stjal et stykke land fra Wuett. Jeg sagde, at det kunne jeg ikke gøre for, for det er jo 2000 år siden. Men han ville alligevel hævne sig. Han sendte soldater fra Wuett, til Zenive, og de begyndte at stjæle en masse ting. Det er nu to år siden, og vi har endnu ikke sendt krigere ud. Derfor har vi sendt bud efter jer.", svarer Heata. Vi kigger alle sammen meget koncentreret på hende. "Jeg læste noget om, at Zenive er en religion?", siger jeg. Heata smiler. "Vi har narret menneskerne, og fået dem til at tro, at det er en religion". Mig og Sabina fniser. "Har i andre spørgsmål?", spørger Heata. Vi ryster på hovedet. "Lad komme af sted!", siger hun. Heata siger, at vi skal stille os ved kakkellovnen. Vi gør som hun siger. Heata stiller sig et stykke væk, og siger så "Zeniverzenive". Der bliver helt mørkt. Jeg mærker et sus i maven, og før jeg ved af det, lander jeg på en hård jord. Jeg åbner øjnene; Sabina og Victoria ligger ved siden af mig. Omkring os er der en masse træer. Træerne er rigtig høje. Jeg kigger ned på det græs, vi ligger på. Det er helt grønt, og en lille smule fugtigt. Jeg mærker på det med mine fingre. Det er blødt. Victoria begynder at rejse sig. Det samme gør Sabina og jeg. Et kort øjeblik efter, kommer Heata. Jeg kan næsten ikke kende hende; Hun har lyse krøller, sat op i en knold.

Hun ser 20 år yngre ud. Hun har en lang silke-kjole på, med matchende diadem. Hun ligner en prinsesse fra et eventyr. "Kom med, piger", siger hun, og går forsigtigt i sine prinsesse-stiletter. Vi går igennem en skov, og over en mark. Vi går i lang tid, men jeg får slet ikke ondt i benene, eller bliver træt. Det undrer mig, at vi ikke ser andre mennesker, på den lange tur. Til sidst kommer vi til en lille landsby. Der er der mange mennesker. De ligner alle sammen noget, fra starten af 1900-tallet. De bukker og nejer for Dronning Heata. Da vi er kommet igennem landsbyen, for jeg øje på et højt tårn. Jeg peger på det, og spørger hvad det er. "Det er dér vi skal hen", svarer dronning Heata. Og hun fortsætter; "Det er der jeg bor. Det er mit slot".

Husets hemmelighed

- *lavet af Alva Hamed Godiksen*

Så er vi her, sagde mor. Vi steg ud ad bilen, jeg kikkede mig omkring og så et hus som lå helt alene af udkanten af en skov. Min lillesøster var meget skuffet over vores nye hus. Flyttebilerne kommer om en halv time, så lad os kikke os omkring, sagde mor. Jeg skal ikke bo her, sagde min lillesøster Ida. Jeg troede I ville blive glade, sagde mor lidt skuffet. Jo det er da et fantastisk hus, sagde jeg, for ikke at gøre mor mere ked af det. Mor tog sine nøgler frem og åbnede døren. Jeg gik ind, så mig omkring, det så ud til at ingen havde boet her i 100 år. Det hele var nedslidt. Nå, piger kan i lide det? Spurgte mor helt overhysterisk. Nej, sagde Ida hårdt. Nå, hvad med dig Ella kan du lide det? Det er vel ok. Men vi vidste alle det var en løgn. her er altså møgbeskidt sagde Ida. Men jeg har gjort rent, men det hjælper vel ikke på denne gamle sag sagde mor, gå op og se jeres værelser, de er det eneste jeg har indrettet, sagde mor. Fint jeg går op, sagde jeg.

Trappen knirkede, men jeg blev bare ved med at gå. Jeg kikkede ind af de forskellige døre, men ingen af værelserne var mine. Hvor er mit værelse! råbte jeg ned af trappen. Det allersidste til venstre, sagde mor. Tak, sagde jeg. Jeg gik til venstre og rigtigt nok, helt nede for enden af en lang gang, var der en dør. Jeg kikkede ned af gangen, og værelset var ikke som de andre værelser jeg havde set, mit havde skæve vægge og en lille lem i loftet til et loftsrums. som jeg ikke indgang selv kunne kravle op i.

Jeg gik over i min seng, da jeg lagde mit hoved på hovedpuden, jeg synes det begyndte at være meget koldt inde i værelset.

Ella, flyttebilerne er kommet, kommer du lige og hjælper med at bære nogle kasser ind, sagde mor nede fra dagligstuen. ja, jeg kommer nu, sagde jeg.

På vej ned af trapperne, var det pludselig som om jeg kunne høre nogen hviske eller rettere sagt græde, der gik et gys igennem mig og jeg fik gåsehud. Jeg skyndte mig ned af trapperne.

Jeg stoppede ud foran køkkenvinduet, hun var godt i gang med at slæbe kasser. jeg tænkte, at det godt nok var synd for hende, at hun skulle passe os og klare alt alene, nu efter at far var død af kræft.

Jeg blev forstyrret i mine tanker af min lillesøster. Mor siger, du skal komme ud og hjælpe nu, sagde Ida. Hun løb ud af køkkenet igen. Jeg hørte det igen, der var en der græd meget lavt, men akkurat højt nok til at jeg lige kunne høre det. jeg kunne ikke holde det ud mere, og gik ud i

haven. Nå skat, det var lige for at jeg troede at du var død, sagde mor og grinede. Men så blev der tavst, ordet død fandtes ikke mere i vores hoveder, og nu poppede det op igen.

Det var ved at blive aften, vi havde lige spist aftensmad og var blevet godt mætte, men vi kunne alligevel ikke lade være med at guffe slik imens vi alle tre sad så fjernsyn. Jeg synes det var begyndt at blive koldt omkring mig igen. Mor synes du ikke der er lidt koldt, sagde jeg. Nej jeg har lige sat varmen op og der er nok 25 grader herinde så nej, sagde mor. Hvornår skal vi skole igen, sagde Ida. Altså i dag er det fredag, og i skal i skole på næste fredag, så hvor mange dage er der så til, spurgte mor smilende. 1 2 3 4 5 6 7, syv dage til, sagde Ida. Ja, det er rigtigt, svarede mor og kunne ikke lade være med at grine. Det var længe siden jeg havde hørt hende grine sidst. Ved i hvad piger, vi skal vist seng hvis vi vil være friske til en hård arbejdes dag i morgen, sagde mor og gabte. må jeg sove inde hos dig, spurgte jeg. Jeg kunne ikke holde ud at være alene når der var den mærkelige lyd inde på mit værelse. Helt ærligt Ella du bliver snart 12 og så vil du sove inde ved mor, det er da for barnligt sagde Ida. Nu skal du ikke være fræk sagde mor og begyndte at kilde Ida, nej nej lad være jeg skal nok stoppe hylede det fra Ida. man bliver aldrig for gammel til at sove hos sin mor og gav mig et knus. Jeg vil også være med sagde Ida. jeg kan ikke fatte at jeg bliver 12 på søndag sagde jeg. Du bliver så stor sagde mor, jeg er også stor sagde Ida. Du er 4 år gammel din knold sagde jeg, jeg er ikke en knold, sagde Ida. Så stopper vi sagde mor, men kunne ikke lade være med at grine. Nej nu skal vi altså i seng sagde mor, hvis i begynder at børste tænder så begynder jeg at lægge dyne og hovedpuder frem sagde mor, det lyder fint sagde Ida og prøvede at spille voksen. ja det lyder fint gentog jeg efter Ida. Ida gik op af trapperne og gik ind på badeværelset, jeg var lidt træt men kom tøvende efter. Da jeg satte min fod på det sidste trin kunne jeg mærke en brise ved mit ansigt igen, ej nu stopper du Ella, du 11 år gammel og tror ikke på spøgelser sagde jeg til mig selv. jeg gik videre op af trappen, jeg gik ind på badeværelset hvor min lillesøster var ved at lave stort. er det i orden at jeg lige børster tænder sagde jeg, ja det er fint sagde Ida tilbage. jeg tog min tandbørste, og begyndte at tage tandpastaen frem, jeg trykkede men der kom ikke noget ud, VI HAR IKKE MERE TANDPASTA, råbte jeg højt ud på gangen i det samme min mor gik forbi døren. Altså du behøver ikke at råbe sagde hun. Hvad er der galt? vi har ikke mere tandpasta sagde jeg, nå, men så køber jeg noget i morgen, så slipper i bare i aften sagde mor, jaaaaa sagde Ida, hun hadede at børste tænder. Nu vil jeg gerne være alene sagde Ida, ja alting for Dem Madame sagde jeg grinende og gik ud fra badeværelset og ind i mors soveværelse. her er blevet flot sagde jeg til hende, ja det synes jeg også selv sagde mor, se her, du sover til højre og Ida sover til venstre og jeg sover i miden sagde mor.

Ida kom ind af døren, har du husket at vaske hænder? Mor kikkede smilende og gennemskuende på hende som altid. Ikke igen sagde Ida og løb ud på badeværelset. Den lille troldeunge sagde mor og grinede, jeg kunne ikke lade være med at grine med. Glæder du dig til fødselsdagen på søndag sagde mor hemmelighedsfuldt....ja, mere end noget andet sagde jeg.....Så har jeg vasket hænder afbrød Ida og tumlede ind af døren. kom op i sengen sagde mor, Ida sprang op i sengen og hoppede, Ida mor har lige redt seng sagde jeg strengt, undskyld sagde Ida, Ida lagde sig ned i sengen og hev dynen over sig, jeg gjorde det samme, nu er klokken vel også omkring midnat sagde mor, så kom op i sengen sagde Ida. Så nu er jeg klar sagde mor og lagde sig imellem os andre. Godnat Ella og godnat Ida sagde mor, godnat mor sagde mig og Ida i kor.

Jeg vågnede ved at solen skinnede lige ind på mit ansigt, jeg rejste mig fra sengen, og gik ud på badeværelset, og så at der hang en lille seddel på spejlet, jeg læste det højt.

Godmorgen skat, Ida og jeg vågnede tidligt, vi er kørt ind til byen, for at købe lidt ind, jeg håber det er okay. Vi er hjemme klokken 12 - Der er morgenmad i køleskabet. Knus, mor og Ida.

Jeg gik ned i stuen og kikkede på klokken, klokken var lidt over 9, de var nok lige kørt og det tog jo også en halv time at køre ind til byen. Jeg gik ind i køkkenet, åbnede køleskabet og kikkede hvad mor havde lavet af lækkerier, uhm, en tallerken med bacon og spejlæg, hun kender mig tænkte jeg. I det samme jeg satte mig for at spise, mærkede jeg den samme kolde brise men det var som om den var inden i mig, jeg rystede kroppen som om det ville få fornemmelsen til gå væk, men hvad hjalp det, jeg rejste mig fra stolen, jeg havde mistet appetitten. Jeg satte min tallerken på køkkenbordet, gik op af trapperne og omgående ind til vasken på badeværelset, jeg drejede på håndtaget og der løb koldt vand ud. jeg vaskede mit ansigt. Da jeg var færdig med at vaske mit ansigt, skulle jeg have mit tøj på, men det var inde på mit værelse og jeg var ikke meget for at gå derind igen. Jeg tog mod til mig og gik alligevel derind. Jeg åbnede døren med et smæld og skyndte mig hen til kommoden, hvor jeg hev en bluse og nogen jeans frem og ville bare hurtigt ud igen, men da jeg lige var ved at tage fat i håndtaget, hørte jeg en stemme bag mig....Hvor skal du hen? spurgte en stemme, jeg vendte mig om. Jeg så en pige omkring min alder. hveeeem er du hviskede jeg med skræmt stemme, kan du se mig spurgte pigen overrasket, ja svare jeg tilbage, hvad hedder du spurgte pigen. Jeg var helt stivnet fast til gulvet af skræk og stod længe bare der, men sagde til sidst, temmelig stammende, jeg hedder Ella Rose Wood, sagde jeg, hvorfor sagde jeg mit efternavn tænkte jeg. Hvad hedder du spurgte jeg, mig? svarer pigen, ja dig sagde jeg, jeg hedder Viol Huber Ingegård sagde pigen, jeg kunne ikke sige noget som helst, jeg var helt mundlam, jeg talte med en pige der var et spøgelse, det var bare for vildt.

Du er i meget stor fare og det er bedst hvis du skynder dig væk, sagde Viol, hvad mener du spurgte jeg, nu lidt forbavset. Vil du virkelig høre hele historien, ja hvis jeg er i stor fare sagde jeg tilbage, ok, mød mig herinde klokken 9 i aften. Okay, okay svarer jeg. Jeg vender mig om mod døren og hører lyde nede fra stuen. Skaaat, så er vi hjemme. Jeg vender mig om men ser at Viol er væk. Var klokken allerede 12? Hvor længe havde jeg stået stivnet og i selskab med Viol?

Jeg løber ud af døren og råbte HEJ MOR JEG HAR SAVNET JER, jeg spæner ned ad trapperne, jeg løber direkte hen mod mor, hun åbner hendes arme, jeg løber og løber som jeg aldrig har gjort før, da jeg når hen til hende, jeg går det sidste stykke hen til mor, og jeg krammer hende, jamen lille skat hvad er der galt, jeg kunne ikke holde mine tåre tilbage, jeg havde været så bange. jeg græd og græd til sidst gik mig og mor op på værelset og talte om tingene. Skat hvad er der galt spurgte hun som om hun var

en psykolog, hvilket hun ikke var. Jeg er bare lidt ked af det der skete med far sagde jeg, men kun jeg vidste at det var en løgn. Jeg ved godt du savner far men han er borte og den smerte må vi alle leve med sagde mor og kysede mig blidt på panden.

var det det sagde mor, ja jeg tror det er det hele sagde jeg. godt for nu skal jeg lave frokost sagde mor lettet. hun rejste sig og åbnede døren og lukkede den blidt i. jeg kunne høre hendes fodtrin hen af gangen og ned af trappen. jeg åbnede døren og begyndte selv at gå ned af trappen, jeg gik ud i haven, der så jeg at Ida var faldet om. Jeg skyndte mig hen til hende og så at hun ikke trak vejret så godt, jeg løb tilbage og ind til mor, MOR IDA ER FALDET OM, SKYND DIG råbte jeg. Mor var ude ved Ida på 1 sekund. Jeg tog min mobil frem og skyndte mig at trykke nummeret 112, og så begyndte damen i den anden ende at snakke.

Goddag det er alarmcentralen hvad kan jeg hjælpe med, ja min lillesøster er faldet om, vi har brug for en ambulance med det samme sagde jeg, jeg skal bruge personlige oplysninger, dit navn, Ella Rose Wood sagde jeg med en tynd stemme, godt jeg har fundet dig, vi kommer inden for 10 minutter sagde damen og lagde på. jeg lagde mobilen i lommen og skyndte mig hen til Ida. Hvordan har hun det spurgte jeg, hun har fået vejret men hendes vejrtrækning er stadig ikke normal sagde mor. Hvornår kommer ambulancen spurgte mor, den vil komme om 10 min. mor blev ved med at holde liv i sin lille datter, hun vil ikke miste en mere på så kort tid. jeg kunne allerede høre sirenerne fra ambulancen.

Jeg sad og kikkede på Ida som lå på den hvide bære i ambulancen med alt læge udstyret på. jeg kunne ikke lade være med at fælde en tåre, da jeg så Ida ligge der og bare trække luft og puste det ud igen træk ind og pust ud, sådan blev det ved til klokken var lidt over otte om aften. De siger hun nok skal klare den, men at de skal beholde hende på sygehuset til i morgen tidlig, så vi

kan godt køre hjem nu hvis det er sagde mor lettet. jeg vil faktisk gerne hjem sagde jeg, men inden i mig selv var det ikke rigtigt, jeg vil hellere være her ved Ida end jeg vil være ved viol og hendes spørgelses krop. jeg gøs ved tanken. men jeg havde lovet hende at vi skulle tale sammen klokken 9. jeg rejste mig og gik med mor ud til bilen.

Bilen stoppede, vi var hjemme, jeg kikkede ud af bilvinduet. Skal du med ind spurgte mor, jeg kommer lige om lidt sagde jeg tilbage, ok jeg går i gang med at lave aftensmad sagde hun, jeg så hvordan hun drejede nøglen, og døren gik op, jeg var ikke meget for at hun gik ind i huset. Jeg åbnede bildøren, jeg gik med meget tunge skridt, hen mod døren, jeg tøvede lidt før jeg åbnede døren, jeg var lidt nervøs for hvad Viol vil sige. Til sidst åbnede jeg døren, jeg blev mødt af en duft af risengrød. Nå, der kom du endelig,

Jeg var lige ved at tro at du var faldet i søvn i bilen sagde mor med et lille smil på læben. vi spiser først om en time sagde mor. ja jeg kommer sagde jeg med en lille tynd stemme. jeg gik langsomt op af trapperne, jeg gik ned ad den lange gang, til sidst stod jeg foran døren igen. Jeg åbnede døren, men så ingen Viol, jeg vendte mig om for at lukke døren, da jeg så vendte mig om igen, stod jeg ansigt til ansigt med Viol. Jeg kunne mærke hendes ånde, den var kold. Jeg var lige ved at tro du ikke kom, sagde Viol. Jeg holder altid hvad jeg lover, sagde jeg tilbage. Jeg vil gerne vise dig nogen, sagde Viol. Hvad er det, spurgte jeg nysgerrigt. Vent der jeg henter dem lige, sagde Viol. "De" hvad mener du med det, spurgte jeg. Men hun var allerede væk. Viola kom svævende ned fra loftrummet. Kom nu i skal ikke være bange, sagde Viol. Jeg så der kom 3 spøgelser frem. Hej, sagde de alle 3 i kor. Jeg prøvede at få ord ud af min mund,

men den vil ikke sige et eneste ord. Til sidst kunne jeg få nogle ord ud. Hejsa stammede jeg. Hanna hun er den 2 ældste, sagde Viol. og pegede på den hende. og det her Hannibal er den anden yngste, sagde Viol. og pegede på Hannibal. Hvad hedder du så. Jeg knælede mig ned til, en lille pige. Hvad hedder du, spurgte jeg pigen. Kom nu, hun er ikke farlig, sagde Viol til hende. Jeg hedder Ellen fremstammede hun. Jeg hedder Ella, så det er tæt på sagde jeg. Hun sagde ikke noget, der var bare tavst. Sæt dig ned, den historie jeg vil fortælle dig er lidt vil, sagde Viol. Til mig. Jeg gik over til min seng. Jeg satte mig på sengekanten. Det hele startede med at der var en dame som hed. Emma grønne gård, sagde Viola. Hun smagte på de næste ord. Emma havde en datter, hun hed Josefine, sagde Viola. Men en dag blev Josefine meget syg, og hun døde, sagde Viola. så var tiden også kommet til Emma, men hun ville ikke følge med døden, op til Himmelen. Hvad, sagde jeg. Hvad mener du med døden, spurgte jeg. Hvis man ikke følger med døden når du er død, så bliver din sjæl, det sted hvor du døde, og så lever du kun i det areal hvor du er død, og

hvis sjælen skal overleve så skal den spise en anden døds sjæl, forklarede Viol. Nu forstår jeg bare fortælle videre, sagde jeg tilbage. så døde Emma og hun vil ikke følge med døden, og hun boede i dette hus, sagde Viola. Det lyder spænde, sagde jeg. Hvad sker der mere, spurgte jeg. Jeg må ikke fortælle dig mere,

svarer Viol. Maden er klar, råbte mor. nede fra køkkenet. Jeg må gå, sagde jeg Hurtigt. Hvordan smager det, spurgte mor. Det smager bare så godt, mumlede jeg. Med mad i munden. det lyder godt, sagde mor. Rydder du af bordet, sagde mor. Det kan jeg vil godt, sagde jeg. Jeg begyndte at tage tallerknerne. Jeg satte dem ind i opvaskemaskinen. Skat jeg går lige ned i kælderen, råbte mor. Jeg kommer lige om lidt, sagde mor. jeg kunne høre hendes trin ned af trapperne. Så blev der stille. Jeg havde ventet et kvarter nu. Mooor, råbte jeg, ned af trapperne. Men ikke noget svar tilbage. Jeg begyndte at blive urolig. Jeg tog mod til mig, og gik ned af trappen. Det eneste jeg kunne høre, var mit eget åndedræt. Jeg var kommet helt ned i kælderen. Mor, hviskede jeg. Men der kom intet svar. Det eneste jeg kunne høre var et vindue som var åbent hernede i kælderen. Av for satan, sagde mor. Mor hvor er du, sagde jeg, i mørket. Jeg er her lille skat, sagde mor. hvad er der galt, sagde mor. Jeg var bange for at der var sket dig noget, sagde jeg. Når men du skal ikke være bange, sagde mor, blidt. Hun var i gang med, at koge vand. Riiing Riiing. Tager du telefonen, sagde mor. Ok, sagde jeg. Jeg tog telefonen. Ja hej det er Ella hvem er det. hej det er Stina fra hospitalet. Jeg vil bare sige, at Ida er blevet hurtigere rask, en vi havde regnet med. Så i kan hente hende nu. to sekunder, jeg henter lige min mor, sagde jeg. Mor det er hospitalet, de vil gerne snakke med dig, hviskede jeg. Tak mimede mor, og tog telefonen. Hej du taler med Marianne. Hmm ja, det er fint, ja vi kommer. ja farvel. Hvad sagde de, spurgte jeg. Ida var blevet rask, vi kan hente hende nu, sagde mor. Kan du ikke blive hjemme og passe på huset, sagde hun. Jo, sagde jeg. Godt så henter jeg lige Ida, sagde mor. Jeg så at bilen kørte væk. Jeg gik ind i huset. Jeg var ikke meget for at være alene i huset. Jeg gik op på værelset. Jeg satte mig på sengekanten. Jeg tog mig sammen, og begyndte at skubbe til åbningen ved lemmen, til sidst gik den op. Jeg prøvede at kravle op, til sidst lykkes det. ARRRRHHHH. skat så er vi hjemme råbte mor. Hallo er der nogen hjemme ,sagde hun igen. Jeg går op på værelset og kikker ,sagde Ida. God ide, sagde hun. Hallo Ella, jeg er hjemme sagde Ida. Ida så at lemmen var åbent. hun begyndte at kravle op. HJÆÆLP. Ida sagde mor. hun begyndte at gå op af trapperne. hun gik ind på værelset. hun så at lemmen var åben. Hun blev meget bange. hun Begyndte at løbe ned af trapperne, lige inden hun åbnede døren, ud til bilen. Hørte hun en stemme. Du vil aldrig få dine børn at se igen, sagde en dame.

Tak til:

De unge dygtige skrivespirer!
Vagn Remme & Mikael Josephsen
Kåre Wangel & Sternberg

Writer's Camp er støttet af

Svendborg Kommune, Svendborg Bibliotek og Kunstrådets Huskunstnerordning

